

Det er derfor, jeg egentlig synes, at hr. Martin Lidegaard på en meget fair og ordentlig måde fortæller, at vi har ret i vores meget klare afstandtagen til, at vi binder os så stærkt, som vi gør. Vi har så nået forskellige konklusioner, og det respekterer jeg, selv om jeg er uenig.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen for sin tredje og dermed sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår på hr. Martin Lidegaard, at hvis det viser sig undervejs, at A.P. Møller får en sådan ekstragevinst oven i alt det andet og uden at arbejde for det på op mod 40 mia. kr., og staten kun kan hente 10 mia. kr., så vil Det Radikale Venstre i den situation acceptere det. Man har ikke noget imod, at A.P. Møller og DUC-selskaberne så får de penge.

Men synes hr. Martin Lidegaard, at det er fornuftigt og anstændigt, at vi i dag siger – fordi Det Radikale Venstre og andre partier nu synes, at det er helt i orden om 10 år – at så kan det Folketing, der sidder her om 10 år, ikke beslutte at beskatte disse 40 mia. kr.? Synes Det Radikale Venstre egentlig, det er rimeligt, at hr. Martin Lidegaards bedømmelse af den sag i dag også skal tvinges ned i halsen på et Folketing om 10 år? Eller synes hr. Martin Lidegaard, at det egentlig var mere rimeligt, at Folketinget så til den tid havde mulighed for at tage stilling til, om A.P. Møller og DUC-selskaberne skulle have en ekstra julegave på 40 mia. kr. oven i alle de andre milliarder?

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg er glad for, at de kloge hoveder i hr. Martin Lidegaards oliekommission gerne må diskutere skat. Men vil hr. Martin Lidegaard bare ikke medgive, at det så er lidt besynderligt, at uanset hvad de måtte komme frem til omkring beskatning af kulbrinteproduktionen, så har man sådan set afskrevet sig muligheden for at ændre på det forhold? Så selv om alle landets kloge hoveder kom frem til, at man skulle ændre beskatningsmodellen, så er den sådan set låst for tid og evighed.

Så forholdt hr. Martin Lidegaard sig ikke til mit andet spørgsmål. Hvis nu vi når frem til 2008 eller 2009, hvor vi er enige om, at en meget,

meget stor del af den tilbageværende olie og gas i Nordsøen er brugt, og man så til den tid vælger at bruge Lidegaardmodellen, og hvis man så kunne få gennemført den her meget, meget høje beskatningsprocent, vil hr. Martin Lidegaard så ikke medgive, at der er en vis risiko for, at selskaberne bag siger: Jamen nu har vi sådan set fået langt størstedelen af kagen med den lave skatteprocent. Så nedsætter vi sådan set produktionen. Der er ikke nogen grund til at producere for fuld damp til den høje skat.

Og så får man, vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard, absolut ingenting af den højere statslige andel, som han så gerne vil have fat i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Først til hr. Ole Stavad: Vi nærmer os faktisk hinanden. Så vidt jeg hører, har Socialdemokraterne jo nu anerkendt det ene håndtag i hvert fald, nemlig det generelle, som hr. Ole Stavad også selv har lagt frem. Det vil sige, at der er vi altså enige om, at der er et håndtag.

Så er der det andet. Der må jeg sige, at det jo er rigtigt nok, at i 2008 ved en dobbelt så høj oliepris vil den – hvad skal man kalde den? – formelle skatteprocent være 90 pct., men marginalbeskatningen vil kun være 83 pct., fordi man betaler kompensationen tilbage. På den måde kan man altså sagtens forestille sig, som jo også Diderik Lund i høringen gav udtryk for, at der principielt intet er til hinder for at skrue på den. Det er bare en så absurd tanke, så det vil jeg medgive hr. Ole Stavad. Op til 6.000, eller hvor meget det var, i 2040.

Men principielt er der ikke noget til hinder for det, og det, der er pointen her, er jo, at det, der vil ske i det øjeblik, staten indikerer, at man er meget utilfreds med den andel, man har fået, er selvfølgelig, at man får en genforhandling, som der også er åbnet mulighed for i aftalens sidste afsnit, og som der også har været i den nuværende koncession. Det er det, der er det interessante.

Det er derfor, jeg kalder det et håndtag. Jeg kalder det ikke et mål i sig selv, at staten skal bone op på en meget høj skatteprocent, men der er intet til hinder for, at vi gør det, og marginalskatteprocenten kommer jo ikke over 100. Det er et svar til hr. Morten Homann: Den ligger netop på det niveau, hvor der stadig er et incitament for A.P. Møller eller DUC til at arbejde videre – eller det bestemmer vi jo selv, kan man i hvert fald sige.